

הניצחונות שלכם קוברים אותנו. הנה מה שצריך לעשות עכשיו

אם נקמה אינה מדיניות, אנחנו נשאלים, אז מה אתם מציעים? אם יוצאים מההנחה שחיי כל בני האדם בין הירדן לים שווים, ושלימות לא תפתור דבר, יש הרבה דברים לעשות. מה שבטוח: הכי מטופש זה לעשות עוד מאותו הדבר

מאת: אורלי נוי 22.10.2023

המדיניות הנוכחית הביאה רק שכול והרג. הלווייתן של נועה ומעינה הרשקוביץ שנרצחו בהתקפת החמאס בקיבוץ בארי (צילום: מיכאל גלעדי / פלאש 90)

אחרי שהואשמנו בחוסר סולידריות עם בני עמנו, באדישות כלפי החיים שנגדעו בטבח מערער הנפש ביישובי עוטף עזה, ואף בתמיכה בדאע"ש, באוטו-אנטישמיות ובעוד מיני האשמות, טענה חוזרת ונשנית כלפי מי מאיתנו שעדיין מאמינים כי נקמה היא לא מדיניות, היא: "אז מה אתם מציעים? אתם אומרים מה לא לעשות, אבל מה כן צריך לעשות, לשיטתכם?".

<<נתיבות השלום הפכו לנתיבות מלחמה, לתורה של נקם

זאת שאלה לא רק לגיטימית, אלא השאלה הכי חשובה שעל הפרק. אני מבקשת להציע תוכנית קונקרטיית מאוד לפעולה, גם אם אני יודעת שבהלך הרוח הציבורי כיום, היא בבחינת שריקה קלושה כנגד הרוח.

ההצעה הזו לפעולה מתבססת על שתי הנחות יסוד: אחת, שחיי כל בני האדם שווים ערך, ושאינן דם יקר מדם. ושלכל יושבי הארץ בין הים לנהר עומדת זכות שווה לצדק, לחיים בביטחון ולחירות. אל תמהרו להנהן על אוטומט: הניסיון מוכיח כי אמירה בסיסית זו רחוקה מלהיות מקובלת. מי שמוכנים לקבל אותה, בלי "אבל" וללא סייגים, הם, ורק הם, השותפים שלי למחנה הפוליטי. פלסטינים וישראלים כאחד.

ההנחה השנייה היא שהמשך המלחמה והרחבתה על ידי פלישה קרקעית לעזה עלולים להוביל **לאסון**, שהזוועה הנוכחית תתגמד לעומתו. התעצמות החזית בצפון מול לבנון וסוריה, עשרות אלפי מפגינים שכבר **יוצאים לרחובות** במדינות ערב, כולל בירדן השכנה, הבערת מלחמת דת בירושלים מצד גורמים משיחיים שדוחפים עכשיו לעלייה המונית להר הבית והעמקת הלך הרוח הג'ינוסידי בקרב הציבור הישראלי הם מתכון לאסון מסוג שלא ידענו. אסון שאולי לא תהיה ממנו יותר תקומה.

וישנה הנחת יסוד נוספת: **חזרה על אותה מדיניות**, שישראל מנהלת מזה עשורים, וציפייה שהיא תניב תוצאה שונה היא טיפשות מופקרת. המדיניות הזו מדרדרת אותנו בהתמדה לתהום. צריך לשנות אותה ב-180 מעלות.

חילופי שבויים וחסופים מיד

הפעולה הראשונה שנגזרת מהנחות אלה היא הפסקת אש מיידית, ופעולה נחרצת לחילופי שבויים וחסופים משני הצדדים. צריך להודות ביושר: לטבח שמחוללת כעת ישראל בעזה אין דבר עם הביטחון שלנו. על כל מאות פלסטינים חפים מפשע שנהרגים, מנופפים לנו בשם של פעיל חמאס בכיר שנהרג גם הוא.

אסור לבזבז זמן. הפגנת משפחות החטופים ליד הקריה, 14 באוקטובר 2023 (צילום: תומר נויברג / פלאש90)

אם ההרג ההמוני הזה של חפים מפשע נראה למישהו מחיר לגיטימי לשלם על חיסול אנשי חמאס, יושרה בסיסית תחייב גם הסכמה שחמאס ישמיד שכונות תל אביביות שלמות מסביב לקריה, מפקדת הצבא שלנו, הממוקמת בלב העיר המאוכלסת בישראל. אם חיי כל בני האדם שווים, זאת המשמעות המצמררת של הלגיטימציה הזו, אגב משיכת כתפיים, להרג חפים מפשע בעזה כחלק מה"מלחמה בחמאס".

אין ולא יכול להיות דבר דחוף יותר מבחינתה של ישראל מאשר החזרת החטופים והשבויים. האנשים האלה, שהופקרו בצורה פושעת על ידי מדינה ששלחה לגדה את מרבית הכוחות שהיו אמורים להגן עליהם, כדי לשמור על מתנחלים, ראויים למעט הזה עכשיו. כן, זה יחייב גם שחרור אסירים פלסטינים, כולל אסירים עם דם על הידיים (לצד מאות אסירים שמעולם לא הורשעו או אפילו נשפטו). עשינו את זה בעבר. זה היה נכון אז, זה נכון שבעתיים עכשיו.

אם תבוסה משמעה להבין סוף סוף שההבטחה לחיות לנצח על פי החרב היא הבטחה פושעת וחולנית, אני מוכנה להודות בתבוסה תיכף ומיד

שתף צייץ

במקביל, ישראל צריכה להתחייב להסיר את הסגר ארוך השנים על עזה, שבמסגרתו היא מחזיקה יותר משני מיליון אנשים במכלאה שתנאיה **הוגדרו** על ידי האו"ם כבר לפני שנים כלא ראויים למגורי אדם. לסגר הנפשע על עזה מעולם לא היתה מטרה ביטחונית; הוא משמש אך ורק כעונש קולקטיבי שמושת על שני מיליון אנשים בגלל "בחירה" בחמאס. את משימת ההגנה על הגבולות, הצבא צריך לבצע מתוך גבולות המדינה.

על ישראל לשתף פעולה עם הקהילה הבינלאומית, ובכללה ארצות ערב, ליישום מידי של תוכנית שיקום יסודית לעזה. הזכות שלקחנו לעצמנו לאורך שנים לכלוא המוני אדם ולהחזיק אותם על התפר הנצחי שבין חיים למוות, עד לרמה של **ספירת הקלוריות** היומיות שמותר להם לצרוך, היא פשע נתעב שלא השיג דבר מלבד העמקת הסבל, הייאוש והשנאה. הגיע הזמן שנפנים את זה.

עונש קולקטיבי על שני מיליון איש. משאית עם ציוד הומניטארי נכנסת דרך מעבר רפיח לרצועה, 21 באוקטובר 2023 (צילום: עטיה מוחמד / פלאש 90)

הדרך האפקטיבית לפרק את חמאס

הסרת הסגר מעל עזה צריכה לבוא במקביל להיפרדות ממדיניות **בידודה של עזה** מהסוגייה הפלסטינית בכללותה. עזה איננה יקום מקביל. לא יושג בה וממנה שקט, כל עוד ישראל ממשיכה לזכא פלסטינים ברחבי הגדה, בירושלים המזרחית ובתוך גבולות 48'. על כן, במקביל להסרת הסגר על הרצועה, ישראל חייבת להציג תוכנית מיידית לנסיגה מכל שטחי הגדה.

עוד קודם לכן ישראל חייבת להעניף משם לכל הרוחות את מאחזי הטרור היהודי, להפסיק את הדיפוזייה בין כוחות הצבא לכוחות המתנחלים, שכבר קשה מאוד להבחין ביניהם, ולספק הגנה מלאה לתושבים הפלסטינים עד שתוסדר נסיגת הצבא מהשטחים.

במקביל, יש להפסיק לרדוף את הספירה הפוליטית הפלסטינית כדי לאפשר בחירות דמוקרטיות אמיתיות,

שיצמיחו הנהגה עצמאית ולא עוד קבלני משנה של ישראל. בחירות דמוקרטיות אמיתיות והליך אמיתי לפירוק הכיבוש הם הדרך האפקטיבית ביותר לפרק את חמאס מנשקו – הן הצבאי והן הפוליטי, ודאי יותר מכל סבבי הדמים שבהם הבטיחו לנו "לחסל את חמאס", עד לסבב הדמים הבא.

בימים האלה ממש, ובחסות המלחמה, הטיהור האתני הזוחל שמתרחש בגדה לאורך שנים **תופס תאוצה מבהילה**, ומיושם בשיתוף פעולה מלא בין הצבא למתנחלים. קהילות שלמות עזבו, קהילות רבות נוספות נזקקות לנוכחות מסביב לשעון של פעילים ישראלים כדי שיחצצו, לא תמיד בהצלחה, בין תושביהם לבין נחת הזרוע הקטלנית של המתנחלים והצבא. מי שמסרב להבין את המציאות הנוכחית בקונטקסט המלא שלה ומתעקש להסתכל על פרגמנט אחד מתוכו, לא יהיה ערוך להתמודד עם השלכותיה.

השיחה מגיעה אליך

רוצה לקבל את מיטב הסיפורים של שיחה מקומית ישר למייל?
הניוזלטר השבועי שלנו הוא התשובה בשבילך.

כתובת האיימיל

שם מלא

הקונטקסט המלא של המציאות כולל גם את **הרדיפה** חסרת התקדים וחסרת העכבות, שמתנהלת כעת נגד האזרחים הפלסטינים. גם את הבריונות הזו אי אפשר לנתק מהקונספציה הישראלית המוכרת של שליטה באמצעות דיכוי. האיום הבזוי של מפכ"ל המשטרה "להעלות על אוטובוסים לעזה" אזרחים ערבים שיפגינו נגד המלחמה היה אמור להוציא כל אזרח שוחר דמוקרטיה לרחובות.

ההשלמה הציבורית עם הצו "שקט, מלחמה!" ועם הרדיפה הממוסדת נגד האזרחים הערבים איננה רק יריקה על הרעיון הדמוקרטי, שלמענו יצאו רק לא מזמן מיליונים לרחובות, אלא קרע אזרחי שממנו נתקשה מאוד להתאושש, אם בכלל. זהו חיסול ממוקד של השותפות שלנו עם אלה שבלעדיי השותפות איתם, כל שיח על דמוקרטיה הוא עקר מיסודו. את הרדיפה הזו חייבים לעצור, את המפכ"ל חייבים להעביר מתפקידו. מיד.

להפסיק את הטיהור האתני בגדה. נשים פלסטיניות בהלוויה של פלסטינים שנהרגו מאש כוחות הביטחון הישראליים במחנה הפליטים קלנדיה, אוקטובר 2023 (צילום: פלאש 90)

אני לא נאיבית מספיק כדי להאמין שאפילו מילה מהדברים האלה תמצא אוזן קשבת עכשיו, בתוך שאון המלחמה והנקם. ייתכן מאוד שבעיניי **שר התקשורת**, הם נופלים לקטגוריה של "פגיעה במורל הלאומי", שעל פי התקנות שהוא מגבש אמורים להוביל לכליאה. אבל המורל הלאומי שלי ושל רבים נוספים נקבר עם קורבנות הטבח בעוטף עזה. הוא שבוי ביחד עם החטופים בעזה. הונאה עצמית לא תשיב אותו, והיא איננה פריבילגיה שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו יותר.

מרימה דגל לבן

אני מתעקשת לומר שהיגיון הפעולה הנוכחי של ישראל כעת הוא בדיוק אותו היגיון שמוביל כבר שנים את כולנו, פלסטינים וישראלים, להתבוסס בדם. על כן התשובה הראשונה שלי לשאלה "אז מה צריך לעשות עכשיו?" היא – לא עוד מאותו הדבר. להיגמל מההתנהגות הנרקומנית הזו, שמשוכנעת שהמנה הבאה של הסם-הדם תהיה כזו שתסדר אותנו לתמיד.

למי שרואה במילים האלה הזמנה להכרזה ישראלית על תבוסה, אני אומרת: יהי כך. הקונספציה שאפשר להמשיך לנצח את סכסוך הדמים הזה, על הדיכוי האינהרנטי שלו, ולא לשלם על כך מחיר אכן הובסה. הניצחונות שלכם לא הביאו לנו דבר מלבד שכול והרג, לישראלים ולפלסטינים. אין לי עניין בניצחון שאתם מציעים לי, כי אני יודעת שההתממשות שהיחידה שלו תהיה בקברים הבאים שנצטרך לכרות.

אם תבוסה משמעה להבין סוף סוף שההבטחה לחיות לנצח על פי החרב היא הבטחה פושעת וחולנית, אני מוכנה להודות בתבוסה תיכף ומיד. כי כבר הובסנו. בבארי ובעזה, בשדרות ובח'אן יונס, באשקלון ובמחנה הפליטים בג'נין, ומסע הנקמה חסר הפשר הזה לא יחזיר כבר אף אחד. להבות השנאה שמשתוללות עכשיו ישרפו את כולנו, אם לא נכבה אותן עכשיו. הסתכלו מסביבכם וראו איך קולות החיים משתתקים אחד ואחד ואיך את מקומם תופסים קריאות המוות, שמגיעות כעת גם לחברים רבים בשמאל בדמות מתקפות פיזיות, כמו נגד **העיתונאי ישראל פריי**, לצד דברי שטנה ואיומים שכמותם אני ורבות ורבים מחבריי לא זוכרים מעולם.

אם תבוסה משמעה בוז עמוק למדיניות המיליטריסטית, שממשיכה למכור לנו את שקר ה"ביטחון", "חיסול החמאס" או השד יודע מה, במחיר חיי החטופים וחיייהם של רבים נוספים שעוד יוקרבו על מזבח הכוחנות, הזחיחות והנקמה, אני מרימה עכשיו את הדגל הלבן. בכל רגע אעדיף אותו על הדגל השחור שלכם, אדוני המלחמה, שלא הבאתם עלינו דבר מלבד סבל, שנאה ומוות.